

ΠΑΝΤΑ ΕΝ ΤΟ ΣΥΦΕΡΟ

Τζιάμα που ήμουν στην Τζιυρκάν
τζαι είχα το δικόν μου
τα σπίθκια μου τα μάλια μου
τζαι το νοικοτζιυρκόν μου.

Πολλοί φίλοι εν πόρκουνταν
να φάσιν τζιαι να πιούσιν
τες πίκρες τζιαι τα βάσανα
ούλλα να μου τα πούσιν.

Τώρα που προσφυγεύτηκα
τζ' έχασα το δικό μου
λλίοι εν που το μάθασιν
εμέν το φτωσικόν μου.

Ούλλοι με εξηχάσασιν
πόχασα το δικόν μου
μόνον άμα με γριαστούν
ξέρουν το φτωσικό μου.

Γιατί τώρα εφτώσιν
τζι' εν έρκουνται να φάσιν
τα σιερομέρκα λίψασιν
τζαι τρώμεν κολοκάσιν.

Για τούτον εν που έρκουνταν
να δούσιν τον Πετάσην
Τα μεζελλίκια λίψασιν
που ρκουνταν για να φάσιν.

Άμα φτωσίνει ο άνθρωπος
ούλλοι πιον τον αρνιούνται
τζαι ξένοι κόμα τζιαι διτζιοί
ούλλοι παραπονιούνται.

Γιατί να έσιης άνθρωπε
τόσην αχαριστίαν
μόνον συμφέρον να θωρείς
τζιαι οί την φιλίαν.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Γ. ΠΕΤΑΣΗ
Αντισυνταγματάρχης